

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Michala Bobka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **A. H.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j. 16781/21/5100/31462-711896, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 7. 12. 2022, č. j. 59 Af 25/2021-95,

t a k t o :

- I. Žádost žalobkyně o osvobození od soudních poplatků **se zamítá**.
- II. Návrh žalobkyně na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se zamítá**.
- III. Kasační stížnost **se odmítá**.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se správní žalobou domáhala zrušení nebo vyslovení nicotnosti shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále „finanční úřad“) ze dne 5. 10. 2020, č. j. 1327448/20/2607-00460-603261. Tímto rozhodnutím finanční úřad zastavil odvolací řízení ve věci stanovení daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2020.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) žalobkyni usnesením ze dne 27. 8. 2021 vyzval k zaplacení soudního poplatku, načež žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků, jakož i ustanovení zástupce z řad advokátů. Usnesením ze dne 10. 12. 2021, č. j. 59 Af 25/2021-37, krajský soud žalobkyni osvobození nepřiznal a návrh na ustanovení zástupce zamítl, neboť přes výzvu soudu ve stanovené lhůtě nedoložila své osobní a majetkové poměry. Kasační stížnost proti tomuto usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 26. 1. 2022, č. j. 2 As 5/2022-20. Ústavní stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 27. 4. 2022, sp. zn. IV. ÚS 983/2022.

[3] Krajský soud poté žalobkyni znovu vyzval k zaplacení soudního poplatku, na což žalobkyně reagovala opětovnou žádostí o osvobození od soudních poplatků

a ustanovení zástupce. Usnesením ze dne 21. 4. 2022, č. j. 59 Af 25/2021-73, krajský soud žalobkyni osvobození nepřiznal a návrh na ustanovení zástupce zamítl. Vycházel z prohlášení zaslaného žalobkyní v souvislosti s její předchozí žádostí o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Poukázal na povinnost vyplnit prohlášení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech pravdivě a úplně. Tvrzení žalobkyně o její majetkové situaci však shledal neúplnými, respektive neprokázanými. Proti tomuto usnesení krajského soudu žalobkyně podala kasační stížnost. Tu Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 9. 2022, č. j. 4 As 156/2022-29, odmítl, neboť žalobkyně přes výzvu soudu ve stanovené lhůtě nedoplnila kasační stížnost o chybějící podstatné náležitosti.

[4] Krajský soud proto žalobkyni opětovně usnesením ze dne 24. 10. 2022, č. j. 59 Af 25/2021-84, vyzval k zaplacení soudního poplatku. Na to žalobkyně reagovala další žádostí o osvobození od soudních poplatků. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně ve lhůtě stanovené tímto usnesením soudní poplatek nezaplatila, krajský soud řízení kasační stížností napadeným usnesením zastavil ve smyslu § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 9 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Poukázal na rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008-65, podle něhož obecné pravidlo, že o podané žádosti o osvobození od soudních poplatků musí být rozhodnuto dříve, než soud pro nezaplacení soudního poplatku řízení zastaví, má své výjimky. V některých případech by totiž mohlo vést zbytečnému prodlužování řízení opakováním stále stejných žádostí a řízení o nich. O opakované žádosti je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato obsahuje nové, dosud neuplatněné skutečnosti. Poslední žádost (v pořadí třetí) žalobkyně ovšem dle krajského soudu takové skutečnosti neobsahovala, neboť se téměř doslovně shoduje s žádostí předchozí (v pořadí druhou).

[5] Proti tomuto usnesení o zastavení řízení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) s. ř. s. V té předně namítá, že krajský soud rozhodl na základě „uměle [...] konstruovaného skutkového i právního stavu“, k němuž se stěžovatelka neměla možnost vyjádřit, čím již byla upřena její základní práva. Dále uvedla, že žaloba byla podána včas a že je projednatelná, neboť „není pravda, že neobsahuje žádný žalobní bod“. Poukazuje též na to, že její žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce byla důvodná v důsledku změny okolností způsobené onemocněním stěžovatelky i jejích zaměstnanců „mutací OMIKRON“, uzavření její prodejny a dále žalovaným (sic!) „nově“ vydaných exekučních příkazů k vymožení daňových povinností. Tuto žádost však krajský soud „účelově rádně“ nevyřídil.

[6] V kasační stížnosti stěžovatelka dále žádá bez uvedení důvodů o přiznání odkladného účinku. S obecným odkazem na nové skutečnosti dále žádá i pro řízení o kasační stížnosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

[7] Před vypořádáním samotné stěžovatelčiny žádosti a návrhu Nejvyšší správní soud uvádí, že nepřihlédl k námitce podjatosti, kterou stěžovatelka uplatnila vůči všem členům devátého a desátého senátu Nejvyššího správního soudu podáním ze dne 17. 1. 2023. Stěžovatelka ji nijak blíže neodůvodnila a omezila se pouze na citaci § 8 odst. 1 s. ř. s.. Přitom ze svých dřívějších věcí podaných u zdejšího soudu je seznámena s požadavkem na

pokračování

konkrétní uvedení důvodů námitky podjatosti (viz např. usnesení NSS ze dne 21. 4. 2021, č. j. 3 As 50/2021-29). Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatelka obdobně paušální a obecné námitky podjatosti v řízeních před zdejší soudem uplatňuje pravidelně (viz např. nedávné rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2022, č. j. 8 As 128/2022-26, odst. [5] a ze dne 27. 7. 2022, č. j. 7 As 129/2022-24, odst. [17]). Nejvyšší správní soud v tomto stěžovatelčině postupu již spatřuje případ zneužití práva, a k takovému úkonu proto v souladu s judikaturou nepřihlížel (obdobně v případě stěžovatelky NSS postupoval již v usnesení ze dne 10. 11. 2022, č. j. 3 Afs 252/2022-34, obecně ke zneužití práva poté srov. rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS, ve vztahu k námitce podjatosti srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. II. ÚS 3209/18, body 9. a 10., a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65, č. 4062/2020 Sb. NSS, odst. [27]).

I. K osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval žádostí stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. K tomu je třeba na prvním místě konstatovat, že posuzovaná věc spadá do kategorie případů, v nichž podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu není nutno trvat na podmínce zastoupení a zaplacení soudního poplatku. Jak NSS konstatoval v rozsudku ze dne 19. 7. 2012, č. j. 4 Ads 66/2012-22, „*v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě poté, co nabylo právní moci usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.), a kasační stížnost žalobce proti tomuto usnesení byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta, není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem.*“

[9] Uvedený závěr je třeba obdobně aplikovat i na situaci, kdy kasační stížnost žalobce proti usnesení o zamítnutí prvního návrhu na osvobození od soudních poplatků byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta a kasační stížnost proti usnesení o zamítnutí opakovaného návrhu byla odmítnuta. Uplatní se totiž tatáž východiska, na nichž je závěr dovozený v citovaném rozsudku založen, totiž že „*s ohledem na povahu rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje, by trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému, které by ve svém důsledku popíralo smysl samotného řízení, jehož předmětem je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení předchozího řízení, které bylo následkem nesplnění právě této povinnosti ze strany stěžovatele, tedy povinnosti zaplatit soudní poplatek.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007-77).

[10] Přesto Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatelky rozhodl. Přiznání osvobození od soudních poplatků i v případech, kdy na poplatkové povinnosti netřeba trvat, totiž může být rozhodné pro právo státu na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému účastníkovi podle § 60 odst. 4 s. ř. s., není-li účastník osobně osvobozen (srov. usnesení ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 Ads 223/2020-37). Posouzení předpokladů pro osvobození od soudních poplatků je nezbytné také pro účely rozhodování o ustanovení zástupce. Soud musí i v takovém případě posoudit, zda jsou splněny konkrétní podmínky pro osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 4 Azs 22/2011-46).

[11] Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. *účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.* Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. *navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.*

[12] Nejvyšší správní soud shledal, že bez ohledu na majetkové poměry stěžovatelky nejsou v projednávané věci pro osvobození od soudních poplatků splněny podmínky. Stěžovatelčina kasační stížnost je totiž zjevně neúspěšná.

[13] Za zjevně neúspěšný návrh je podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nutno považovat takový návrh, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností jednoznačná a okamžitě zjištělná. O zřejmě (zjevně) bezúspěšné uplatňování práva se jedná zejména tehdy, jestliže je již ze skutkových tvrzení žadatele nepochybné, že mu ve věci nemůže být vyhověno (rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 154/2012-20; nebo nověji rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2019, č. j. 4 As 99/2019-24) a pokud k relevantnímu právnímu závěru není třeba komplikovanějšího výkladu. I zjevně neúspěšný návrh může navrhovatel podat, není však důvod, aby náklady na řízení o takovém návrhu nesl stát formou osvobozování od soudních poplatků, potažmo placením nákladů právního zastoupení (rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 89/2019-13).

[14] Nejvyšší správní soud již v minulosti za zjevně neúspěšný návrh označil kasační stížnost proti zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (srov. usnesení NSS ze dne 30. 12. 2021, č. j. 3 As 393/2021-11, nebo ze dne 1. 3. 2022, č. j. 5 As 338/2021-10), a to za situace, kdy bylo zjevné, že žalobce nevyhověl výzvě k zaplacení soudního poplatku. Takovou je i situace v projednávané věci. Krajský soud stěžovatelku vyzval k zaplacení soudního poplatku poté, co opakovaně zamítl její opakovanou žádost o osvobození od soudních poplatků a Nejvyšší správní soud kasační stížnosti směřující proti zamítavým usnesením krajského soudu zamítl, respektive odmítl. Zároveň krajský soud stěžovatelku poučil, že řízení bude zastaveno, nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen. Soudní poplatek stěžovatelka nezaplatila, namísto toho podala v pořadí třetí žádost o osvobození od soudních poplatků, kterou odůvodnila stejnými skutečnostmi jako žádost předcházející. Krajský soud proto postupoval v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích a řízení o žalobě zastavil. Ve smyslu citovaného rozsudku NSS č. j. 4 Ans 5/2008-65 (z něhož judikatura NSS konstantně vychází – srov. např. rozsudky ze dne 27. 1. 2011, č. j. 4 As 43/2010-114, či ze dne 5. 8. 2009, č. j. 4 As 12/2009-119, dále usnesení ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 As 264/2020-33, či ze dne 8. 3. 2021, č. j. 8 Afs 253/2020-40) nebyl povinen před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení rozhodnout o opakované žádosti o osvobození od soudních poplatků, neboť tato neobsahovala nové, dosud neuplatněné skutečnosti. Postup opačný by vedl ke zbytečnému prodlužování řízení opakovaním stále stejných žádostí a řízení o nich.

[15] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že návrh stěžovatelky (kasační stížnost) je zjevně neúspěšný. Zjevná neúspěšnost je přitom zjištělná okamžitě, nesporně a bez

pokračování

jakýchkoliv pochyb, aniž by bylo nutno provádět dokazování. Jelikož tak nebyla splněna jedna z podmínek nutných k přiznání osvobození od soudních poplatků, soud žádost stěžovatelky výrokem I. tohoto usnesení zamítl.

[16] Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. dále navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Vzhledem k tomu, že v případě stěžovatelky nejsou splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, nebylo možno vyhovět ani jejímu návrhu na ustanovení zástupce z řad advokátů.

II. K odmítnutí kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud se následně zabýval přípustností kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], z důvodu vážných vad správního řízení, pro které mělo být rozhodnutí správního orgánu soudem zrušeno [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], z důvodu zmatečnosti řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. c)], z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí nebo vážných procesních vad v řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a konečně též z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

[18] V případě stěžovatelky představuje jediný v úvahu připadající důvod podání kasační stížnosti tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.). Tento závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS, či ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004-49, č. 427/2005 Sb. NSS).

[19] Stěžovatelka podala kasační stížnost takřka totožného obsahu, jaký mají kasační stížnosti pod(ávané) stěžovatelkou v dalších jejích věcech projednávaných či již rozhodnutých Nejvyšším správním soudem (z poslední doby např. věci vedené pod sp. zn. 3 Afs 252/2022, 8 Afs 235/2022, 10 Afs 145/2022, 2 As 5/2022 nebo 7 As 129/2022). Drtivá většina textu kasační stížnosti je pouze zkopírována z předchozích kasačních stížností stěžovatelky mířících proti různým rozhodnutím krajských soudů v různých věcech, z čehož vyplývá, že kasační stížnost ve skutečnosti nemíří proti důvodům, na nichž je konkrétně založeno napadené usnesení.

[20] Jak již bylo řečeno, krajský soud k zastavení řízení vedla skutečnost, že stěžovatelka v opakované (v pořadí třetí) žádosti o osvobození od soudních poplatků netvrdila nové, dosud neuplatněné skutečnosti. Ve smyslu citovaného rozsudku NSS č. j. 4 Ans 5/2008-65 proto krajský soud před zastavením řízení nerozhodoval o stěžovatelčině opakované žádosti o osvobození od soudních poplatků. Tento postup krajského soudu stěžovatelka nijak nerozporuje. Z její „typizované“ kasační stížnosti lze dovozovat nanejvýš tolik, že nesouhlasí se samotným posouzením předpokladů pro její případné osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Takovou námitku však bylo (a to v potřebné míře konkrétnosti) nutno uplatnit v řízení o kasační stížnosti proti usnesení, jímž krajský

soud rozhodl o (v pořadí druhé) žádosti stěžovatelky o osvobození. Skutečnost, že této možnosti stěžovatelka nevyužila (neboť podanou kasační stížnost přes výzvu soudu o konkrétní důvody nedoplnila – srov. citované usnesení NSS č. j. 4 As 156/2022-29), již nelze zhojit kasační stížností proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. V té lze, jak již uvedeno, namítat pouze nezákonnost ve vztahu k podmínkám zastavení řízení.

[21] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že kasační stížnost stěžovatelky se opírá pouze o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., což ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. způsobuje její nepřipustnost. Soud poté neshledal důvody pro postup podle § 106 odst. 3 s. ř. s., tj. k výzvě, aby stěžovatelka kasační stížnost doplnila o další kasační námítky. Podaná kasační stížnost totiž důvody obsahuje, byť jde o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. K uvedené výzvě proto nebyl důvod (srov. např. usnesení ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 Ads 223/2020, nebo usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63).

[22] Při úvaze o potřebě postupu podle § 106 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud též uvážil fakt, že stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti nebyla zastoupena advokátem ani neprokázala své vysokoškolské právnické vzdělání. Zároveň však stěžovatelka byla již mnohokrát soudem poučena o tom, jaké náležitosti musí projednatelná kasační stížnost splňovat. Stejně jako Ústavní soud (srov. citované usnesení sp. zn. IV. ÚS 983/22) je proto i Nejvyšší správní soud přesvědčen, že v řízení o kasační stížnosti není nezbytné, aby se poučení o obsahových náležitostech podání dostávalo totožnému stěžovateli vždy v každém individuálním řízení, pakliže stěžovatelka takto poučena byla v nespočtu jiných, které před daným soudem vede.

[23] Nyní projednávaná kasační stížnost stěžovatelky je další z řady věcí, v nichž stěžovatelka podává opakované žaloby, kasační stížnosti a další podání směřující proti aktům rozhodovací činnosti soudů, potažmo správních orgánů, jak je tomuto soudu známo z jeho úřední činnosti. Nad rámec uvedeného proto Nejvyšší správní soud poukazuje na svoji judikaturu k otázce zneužití práva. Například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014-42, NSS konstatoval: *„z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“* Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 5/2015-36: *„z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězcím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu“.* Jednání stěžovatelky přinejmenším hraničí se zneužitím práva, jak je vymezil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí *„situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené“.* Soud přitom již v minulosti přistoupil k odmítnutí kasační stížnosti z důvodu, že v jednání stěžovatele spatřoval právě znaky zneužití práva (srov. např. usnesení ze dne 4. 9. 2018, č. j. 2 As 292/2018-18).

[24] Z uvedených důvodů proto soud výrokem III. kasační stížnost jako nepřipustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.).

pokračování

[25] O náhradě nákladů řízení (výrok IV.) Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle prvního uvedeného ustanovení žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu